

Fischer: Del Lovforslag, som nu foreligger, samstemmer i væsentlige Punkter med et Forslag, som var til Forhandling her mod Slutningen af forrige Samling, og som tillige har det tilfælles med det nu foreliggende Forslag, at det dannede § 36 i et af Regeringen forelagt, mere omfattende Lovforslag. Ifjor var der en Tilbøielighed til her i Thinget at lade dette Forslag nyde Fremme og bringe det til endelig Afgjørelse; men jeg tror, at der er Grund til iaar ikke at behandle Sagen paa samme Maade som ifjor, og jeg skal tillade mig noget nærmere at motivere min Opfattelse i den Henseende. Regeringen forelagde i forrige Samling sit mere omfattende Lovforslag den 15de December 1873, og det kom derfor ikke til 1ste Behandling i Folkethinget før efter Nytaar. Derved var et saa omfattende Lovforslags Afgjørelse i denne Samling bleven temmelig vanskelig. Man satte det dernæst i Forbindelse med andre Lovforslag, hvortil der maatte ogsaa kunde være Anledning; og det faldd derfor ret naturligt, at man, da man saae, at Lovforslaget ikke kunde blive færdigt, tog en Del ud deraf, som man troede, at der var en særlig Trang til i Diebliffet. Idet man imidlertid ifjor gif ind paa at fremme denne Del af Lovforslaget alene, oversaa man paa ingen Maade, at der var en paatrængende Nødvendighed for at faae ogsaa de andre Materier, som indeholdes i Regeringens mere omfattende Lovforslag, fremmede og hurtigt muligt afgjorte. Det blev allerede af den høitærede Conscilspræsident for et Diebliff siden omtalt, at Lovforslaget indeholder for det første Regler for Underklassernes Pensionering, der nu haves i en Lov af 1851. Dersom de ærede Herrer have det mere omfattende Lovforslag ved Haanden, vil jeg bede Dem tage det for sig og se, hvorledes Pensioneringen for Underklasserne der bestemmes. Underklasserne deles med Hensyn til Pensioneringen i 6 Klasser, og de tre første hver igjen i A og B, og i samtlige disse Afdelinger henvises med Hensyn til Pensioneringen til forskellige Regler. Men naar vi nu tage Loven af 1851 for os og lede efter de Stillinger, som her findes — de Stillinger, som der bestemmes Pension for —, saa vil man meget ofte være i det Tilfælde, at Stillingerne slet ikke findes i Loven af 1851, og heraf følger da igjen, at, naar Ministrene skulle bestemme Pension for Underklasserne, kunne de i en stor Mængde Tilfælde kun bestemme den efter eget bedste Skjøn. Jeg tvivler ikke om, at de to ærede Krigsministre gaa meget samvittighedsfuldt frem ved saadan Bestemmelse, men det maa dog erkjendes, at det er en Uregelmæssighed, at det ikke er Lovregler, men de to ærede Ministres gode Skjøn og Samvittighed, som her gjælder. Det er nu det første Punkt, Lovforslaget omtaler. Dernæst komme vi til Invalideforsørgelsen, men den er ikke tilfældigt knyttet til Spørgsmaalet om Pensioneringen.

Invalideforsørgelsen bestaar jo nemlig af to Dele: den ene Del er Pension, og den anden Del et Tillæg, som er den egentlige Invalideforsørgelse; Invalideforsørgelsen er altsaa paa det Nøieste knyttet til Pensioneringen; det ene kan ikke vel skilles fra det andet. Endnu vil jeg nævne Bestemmelsen i Lovforslagets § 35 angaaende Hæderstegn og Hæderstegnsgave. De Regler, vi nu have derfor, findes i en kongelig Anordning af 1843, og naar man efterser denne og vil bringe den til Anvendelse for Marinens Bedkommende, vil man finde, at Reglerne for Uddeling af Hæderstegn og Hæderstegnsgave ere knyttede til Marinens Inddeling i to Divisioner; men der er ingen saadan Inddeling længere. Hvad følger atter deraf? At Marineministeren maa efter bedste Skjøn og bedste Samvittighed uddele Hæderstegn og Hæderstegnsgave saaledes, som han tror at kunne forsvare det; nogen Kontrol dermed kan ikke føres. Hvad jeg har tilladt mig at fremsætte, tror jeg vil gjøres det indlysende, at det Lovforslag, som er forelagt af Regeringen, er der i høi Grad Trang til at faae og til at faae meget snart. Det Samme erkjender jeg villig om § 36 i samme Lovforslag, altsaa den Paragraph, som nu er tagen ud og gjort til et særligt Lovforslag; men de Omstændigheder, som ifjor kunde tale for en saadan Fremgangsmaade, ere ikke længere tilstede nu, og der er desuden iaar kommet et Moment til, som forekommer mig at maatte gjøre os meget betenkelige ved at vedtage Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger. Det Lovforslag, der kom ind til os ifjor, begyndte nemlig saaledes: „Indtil en ny Lov om Invalideforsørgelse udkommer,“ og det Lovforslag, som blev forelagt i Folkethinget iaar, havde den selv samme Begyndelse, det begyndte ogsaa med: „Indtil en ny Lov udkommer.“ Hermed var det altsaa anerkjendt, at dette Lovforslag skulde betragtes som noget Midlertidigt. Ved selve dets Tilblivelse henpegede man paa, at en ny Lov i den Henseende var ønskelig og kunde ventes i en nær Fremtid; men under Forhandlingerne i det andet Thing er det gjort om; den ansøgte Begyndelse er slettet ud, og nu lyder Lovforslaget saaledes: „Fra 1ste Januar 1874 at regne forhøies samtlige“ o. s. fr. Med andre Ord: Lovforslaget har nu ikke den Karakter, hvormed det kom til os ifjor, og heller ikke den Karakter, hvormed det blev forelagt iaar; men betegner sig nu uden nogen Begrændsning som endelig Lov om dette Anliggende. Jeg slutter mig derfor til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Nellemann). Jeg tror ikke, at det i det mere omfattende Lovforslags Interesse vil være heldigt, at vi fremme det foreliggende Lovforslag videre, og for strax at gjøre Situationen klar, vil jeg tilraade, at vi stemme mod Sagens Overgang til 2den Behandling.

Sasle: Jeg beklager i Modsetning til de